

- 2) Rozporządzenie nr 73/2009, zmienione rozporządzeniem nr 1310/2013, i rozporządzenie nr 1122/2009 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się w konkretnym przypadku, w którym prawo do korzystania z gruntu rolnego zostało uzasadnione przez beneficjenta pomocy w ramach systemu jednolitej płatności obszarowej przedstawieniem umowy użytkownika użytków zielonych należących do domeny publicznej jednostki administracji terytorialnej, uregulowaniu krajowemu, które uzależnia ważność takiej umowy od posiadania przez przyszłego użytkownika statusu hodowcy lub właściciela zwierząt.
- 3) Artykuł 2 lit. c) rozporządzenia nr 73/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 1310/2013, należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „działalności rolniczej” obejmuje działalność, w ramach której osoba bierze w użytkowanie użytki zielone i zawiera następnie umowę o współpracy z hodowcami zwierząt, na mocy której hodowcy ci wypasają zwierzęta na gruncie przekazanym w użytkowanie, przy czym użytkownik zachowuje prawo użytkowania gruntu, ale zobowiązuje się do nieograniczania działalności w zakresie wypasu i do wykonywania prac pielęgnacyjnych na użytkach zielonych, pod warunkiem że prace te spełniają warunki przewidziane dla normy fakultatywnej, o której mowa w załączniku III do tego rozporządzenia.
- 4) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono stosowaniu w porządku prawnym państwa członkowskiego zasady powagi rzeczy osądzonej, która w ramach sporu między tymi samymi stronami dotyczącego zgodności z prawem aktu nakazującego zwrot kwot wypłaconych wnioskodawcy pomocy w ramach systemu jednolitej płatności obszarowej stoi na przeszkodzie zbadaniu przez sąd, do którego wniesiono sprawę, zgodności z prawem Unii wymogów krajowych dotyczących zgodności z prawem tytułu prawnego do korzystania z gruntów rolnych będących przedmiotem wniosku o pomoc, z tego względu, że ten akt nakazujący zwrot pomocy opiera się na tych samych okolicznościach faktycznych w postępowaniu między tymi samymi stronami i tym samym uregulowaniu krajowym, które były poddane analizie w poprzednim orzeczeniu sądowym, które stało się prawomocne.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – G.D./The Commissioner of An Garda Síochána, Minister for Communications, Energy and Natural Resources, Attorney General

(Sprawa C-140/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przetwarzanie danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej – Poufność komunikacji – Dostawcy usług łączności elektronicznej – Uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych o lokalizacji – Dostęp do zatrzymanych danych – Następca kontrola sądowa – Dyrektywa 2002/58/WE – Artykuł 15 ust. 1 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 – Możliwość ograniczenia przez sąd krajowy skutków w czasie stwierdzenia nieważności dotyczącego uregulowania krajowego niezgodnego z prawem Unii – Wyłączenie]

(2022/C 213/03)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: G.D.

Strona pozwana: The Commissioner of An Garda Síochána, Minister for Communications, Energy and Natural Resources, Attorney General

Sentencja

1) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą 2009/136/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r., w związku z art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie środkom ustawodawczym przewidującym, do celów zwalczania poważnej przestępczości i zapobiegania poważnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego, prewencyjne uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych o lokalizacji. Natomiast wspomniany art. 15 ust. 1 w związku z art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych nie stoi na przeszkodzie środkom ustawodawczym przewidującym, do celów zwalczania poważnej przestępczości i zapobiegania poważnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego:

- ukierunkowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych o lokalizacji, którego granice zostają wyznaczone na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych przesłanek w zależności od kategorii osób, których dane dotyczą, lub za pomocą kryterium geograficznego, przez okres ograniczony do tego, co ściśle niezbędne, ale odnawialny;
- uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie adresów IP przydzielonych źródłu połączenia, przez okres ograniczony do tego, co ściśle niezbędne;
- uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych dotyczących tożsamości cywilnej użytkowników środków łączności elektronicznej; oraz
- posłużenie się skierowanym do dostawców usług łączności elektronicznej, w drodze decyzji właściwego organu poddanej skutecznej kontroli sądowej, nakazem szybkiego zatrzymania przez określony czas danych o ruchu i danych o lokalizacji, którymi dysponują ci dostawcy usług,

o ile środki te, za pomocą jasnych i precyzyjnych przepisów, zapewniają, że odnośne zatrzymywanie danych jest uzależnione od spełnienia związanych z nim materialnych i proceduralnych przesłanek oraz że osoby, których dane dotyczą, dysponują skutecznymi gwarancjami chroniącymi przed ryzykiem nadużyć.

2) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58, zmienionej dyrektywą 2009/136, w związku z art. 7, 8, 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego scentralizowane rozpatrywanie pochodzących od policji wniosków o udzielenie dostępu do danych zatrzymanych przez dostawców usług łączności elektronicznej, w ramach wykrywania i ścigania poważnych przestępstw, należy do funkcjonariusza policji, wspieranego przez jednostkę ustanowioną w obrębie policji, której przysługuje pewien stopień autonomii w wykonywaniu powierzonego jej zadania i której decyzje mogą być następnie przedmiotem kontroli sądowej.

3) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie temu, by sąd krajowy ograniczył w czasie skutki stwierdzenia nieważności, którego ma on dokonać na podstawie prawa krajowego w odniesieniu do uregulowania krajowego nakładającego na dostawców usług łączności elektronicznej obowiązek uogólnionego i niezróżnicowanego zatrzymywania danych o ruchu i danych o lokalizacji, a to ze względu na niezgodność tego uregulowania z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58, zmienionej dyrektywą 2009/136, w związku z Kartą praw podstawowych. Kwestia dopuszczalności dowodów uzyskanych za pomocą takiego uogólnionego i niezróżnicowanego zatrzymywania należy, zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej państw członkowskich, do prawa krajowego, z zastrzeżeniem poszanowania w szczególności zasad równoważności i skuteczności.

(¹) JO C 247 z 27.07.2020.